

Οικουμενικός Πατριάρχης: Η γνήσια πίστη στον ζώντα Θεό ενδυναμώνει τον αγώνα για την ειρήνη

[Πατριαρχία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Μήνυμα ειρήνης τόσο σε παγκόσμιο επίπεδο, όσο και μεταξύ του Χριστιανικού κόσμου, στέλνει φέτος ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, μέσα από την Πατριαρχική του Απόδειξη, επί τη εορτή των Χριστουγέννων που θα εορτάσουμε σε λίγες μέρες.

Ο Παναγιώτατος τονίζει ότι “είς ένα κόσμο, όπου ήχουν αἱ πολεμικαὶ ἰαχαὶ καὶ ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων, διασαλπίζεται τό ἀγγελικόν «ἐπὶ γῆς εἰρήνη», ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου μακαρίζει τοὺς «εἰρηνοποιούς» καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία Του δέεται εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν «ὑπὲρ τῆς ἁνωθεν εἰρήνης» καὶ «ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου». Ἡ γνήσια πίστις εἰς Θεόν ζῶντα ἐνδυναμώνει τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δικαιοσύνην, ἀκόμη καὶ ὅταν οὗτος εὕρεται ἐνώπιον ἀνυπερβλήτων, κατ’ ἄνθρωπον, ἐμποδίων

“.

Σε άλλο σημείο της Πατριαρχικής Απόδειξης αναφέρεται ότι “τό Εὐαγγέλιον τῆς εἰρήνης ἀφορᾷ ἐξόχως εἰς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς. Θεωροῦμεν ἀνεπίτρεπτον τὴν ἀδιαφορίαν διὰ τὴν διάσπασιν τῆς Χριστιανοσύνης, ἰδίως ὅταν αὕτη συνοδεύεται ἀπὸ φονταμενταλισμὸν καὶ ρητὴν ἀπόρριψιν τῶν διαχριστιανικῶν διαλόγων, οἱ ὅποιοι ἔχουν τελικὸν σκοπὸν τὴν ὑπέρβασιν τῆς διαιρέσεως καὶ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐνότητος”.

Κλείνοντας ο Παναγιώτατος αναφέρει ὅτι “κατὰ τό ἔτος 2026, ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν συμπλήρωσιν 1400 ἐτῶν ἀπὸ τῆς 7ης Αὐγούστου 626, ὅτε ἐψάλη «ὀρθοστάδην» ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, κατὰ τὴν Ἱερὰν Ἀγρυπνίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Παναγίας Βλαχερνῶν, εἰς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Πόλεως ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς ἐχθρῶν δυσμενῶν. Ἐπὶ τῇ ἱστορικῇ ταύτῃ ἐπετείῳ, ἡ Ἐπετηρὶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ ἔτους 2026 ἀφιερῶται εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ σημαντικοῦ τούτου γεγονότος”.

Παρακάτω ἡ Πατριαρχικὴ Απόδειξις:

Τιμιώτατοι ἀδελφοὶ Ἱεράρχαι καὶ προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Ἀξιωθέντες καὶ πάλιν νὰ φθάσωμεν τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, δοξολογοῦμεν τὴν «ἄφραστον καὶ ἀκατάληπτον συγκατάβασιν» Αὐτοῦ, τοῦ Σωτῆρος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καὶ Λυτρωτοῦ ἀπάσης τῆς κτίσεως ἐκ τῆς φθορᾶς, ἀναβοῶντες μετὰ τῶν Ἀγγέλων «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»[1].

Ὁ Χριστὸς ἀπεκαλύφθη ὡς «Ἐμμανουήλ»[2], ὡς «Θεὸς μεθ’ ἡμῶν» καὶ «ὑπὲρ ἡμῶν», ὡς Θεὸς πλησίον ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, ὡς «καὶ ἡμῶν αὐτῶν συγγενέστερος»[3]. Ὁ «ὁμοούσιος» τῷ Θεῷ Πατρί προαιώνιος Λόγος, καθὼς ἐδογμάτισεν ἡ ἐν Νικαίᾳ Α’ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ 1700ῇ ἐπέτειος ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς ὁποίας ἐτιμήθη πρεπόντως ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου κατὰ τό παριππεῦον ἔτος, «ὁμοιοῦται τῷ ἰδίῳ ποιήματι», σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, «ἵνα τοὺς ἀνθρώπους θεοὺς ἀποδείξῃ».

Τό Ἀπολυτίκιον τῶν Χριστουγέννων διακηρύσσει ὅτι ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ «ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως», ἀπεκάλυψε τό «ὑπερβατικὸν καὶ καθολικὸν νόημα» τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἱστορίας, τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μόνον ἡ χριστιανικὴ πίστις δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ πλήρως τὰς βαθυτέρας ἀναζητήσεις τοῦ νοός καὶ τὴν δίψαν τῆς καρδίας, ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία» [4] εἰ μὴ ἐν Χριστῷ. Ἐκτοτε, «ἡ γνῶσις», ἥτις «φυσιοῖ»[5], κρίνεται ἐκ τοῦ Κυριακοῦ

«Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»[6].

Τό ὑπέρλογον γεγονός τῆς Ἐνσαρκώσεως βιοῦται καί ἐπαναλαμβάνεται πνευματικῶς εἰς τήν ζωήν τῶν πιστῶν, τῶν ἀγαπώντων τήν ἐπιφάνειαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ὅπως γράφει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, «Ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος ἐφάπαξ κατὰ σάρκα γεννηθείς, ἀεὶ γεννᾶται θέλων κατὰ πνεῦμα διὰ φιλανθρωπίαν τοῖς θέλουσι». Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ὁ ἐορτασμός τῶν Χριστουγέννων, τῆς Σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ καί τῆς κατὰ χάριν θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, δέν μᾶς στρέφει πρὸς ἓν γεγονός τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ μᾶς κατευθύνει πρὸς τήν «μέλλουσαν πόλιν»[8], πρὸς τήν αἰωνίαν Βασιλείαν τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς ἓνα κόσμον, ὅπου ἡχοῦν αἱ πολεμικαὶ ἰαχαὶ καί ἡ κλαγγή τῶν ὅπλων, διασαλπίζεται τό ἀγγελικόν «ἐπὶ γῆς εἰρήνη», ἡ φωνή τοῦ Κυρίου μακαρίζει τοὺς «εἰρηνοποιούς» καί ἡ Ἁγία Ἐκκλησία Του δέεται εἰς τήν Θεῖαν Λειτουργίαν «ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης» καί «ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου». Ἡ γνησίᾳ πίστις εἰς Θεόν ζῶντα ἐνδυναμώνει τὸν ἀγῶνα διὰ τήν εἰρήνην καί τήν δικαιοσύνην, ἀκόμη καί ὅταν οὗτος εὐρίσκεται ἐνώπιον ἀνυπερβλήτων, κατ' ἀνθρώπον, ἐμποδίων. Ὡς θεοκινήτως δηλοῦται εἰς τό Μήνυμα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τήν πρώτην δεκαετηρίδα τῆς ὁποίας θά ἐορτάσωμεν κατὰ τό ἐπερχόμενον ἔτος, «τό λάδι τοῦ θρησκευτικοῦ βιώματος πρέπει νά χρησιμοποιεῖται γιὰ νά ἐπουλῶνει πληγές καί ὄχι γιὰ νά ἀναζωπυρῶνει τή φωτιά τῶν πολεμικῶν συρράξεων»[9].

Τό Εὐαγγέλιον τῆς εἰρήνης ἀφορᾷ ἐξόχως εἰς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς. Θεωροῦμεν ἀνεπίτρεπτον τήν ἀδιαφορίαν διὰ τήν διάσπασιν τῆς Χριστιανοσύνης, ἰδίως ὅταν αὕτη συνοδεύεται ἀπὸ φονταμενταλισμόν καί ρητὴν ἀπόρριψιν τῶν διαχριστιανικῶν διαλόγων, οἱ ὅποιοι ἔχουν τελικόν σκοπὸν τήν ὑπέρβασιν τῆς διαιρέσεως καί τήν ἐπίτευξιν τῆς ἐνότητος. Τό χρέος τοῦ ἀγῶνος διὰ τήν χριστιανικὴν ἐνότητα εἶναι ἀδιαπραγμάτευτον. Εἰς τήν νέαν γενεάν τῶν Χριστιανῶν ἀνήκει ἡ εὐθύνη τῆς συνεχίσεως τῶν προσπάθειῶν τῶν πρωτεργατῶν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καί τῆς δικαιοσύνης τῶν ὁραμάτων καί τῶν μόχθων τῶν.

Ἀνήκομεν εἰς τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι «ἡ εἰρήνη ἡμῶν»[10] καί ἡ «πεπληρωμένη χαρά» εἰς τήν ζωὴν μας, ἡ «εὐδοκία», ἡ πηγάζουσα ἐκ τῆς βεβαιότητος ὅτι «ἦλθεν ἡ ἀλήθεια» καί «παρέδραμεν ἡ σκιά», ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἰσχυροτέρα ἀπὸ τό μῖσος καί ἡ ζωὴ ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὸν θάνατον, ὅτι τό κακόν δέν ἔχει τὸν τελευταῖον λόγον εἰς τήν ζωὴν τοῦ κόσμου, τήν ὁποίαν κατευθύνει ὁ Χριστός, ὁ «χθὲς καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας»[11]. Αὕτη ἡ πίστις πρέπει νά διαλάμπῃ καί νά ἀποκαλύπτεται εἰς τὸν τρόπον μέ τὸν ὁποῖον τιμῶμεν

τά Χριστούγεννα καί τας ἄλλας ἐκκλησιαστικές ἐορτάς. Ὁ θεοτερπής ἐορτασμός ἐκ μέρους τῶν πιστῶν ὀφείλει νά μαρτυρῇ τήν μεταμορφωτικήν δύναμιν τῆς εἰς Χριστόν πίστεως διὰ τήν ζωήν μας, νά εἶναι καιρός εὐδοκίας καί πνευματικῆς εὐφροσύνης, βιώσεως ἐκείνης τῆς ἀνεκλαλήτου «μεγάλης χαρᾶς»[12], ἡ ὁποία εἶναι «συνώνυμος τοῦ Εὐαγγελίου».

Ἰερώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἀδελφοί καί ἀγαπητά τέκνα,

Κατά τό ἔτος 2026, ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία τιμᾷ τήν συμπλήρωσιν 1400 ἐτῶν ἀπό τῆς 7ης Αὐγούστου 626, ὅτε ἐψάλη «ὀρθοστάδην» ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, κατὰ τήν Ἱεράν Ἀγρυπνίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Παναγίας Βλαχερνῶν, εἰς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, διὰ τήν διάσωσιν τῆς Πόλεως ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς ἐχθρῶν δυσμενῶν. Ἐπὶ τῇ ἱστορικῇ ταύτῃ ἐπετείῳ, ἡ Ἐπετηρίς τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ ἔτους 2026 ἀφιεροῦται εἰς τήν ἀνάμνησιν τοῦ σημαντικοῦ τούτου γεγονότος διὰ τήν Παράδοσιν καί τήν ταυτότητά μας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀδιασπᾶστος καί βαθέως συνυφασμένοι μέ τήν τιμήν πρὸς τήν ἀειμακάριστον καί παναμώμητον Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καί Ὑπέρμαχον Στρατηγόν τοῦ Γένους.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, κλίνοντες τό γόνυ ἐνώπιον τῆς Βρεφοκρατοῦσης Μαριάμ καί προσκυνοῦντες τόν τήν ἡμετέραν μορφήν ἀναλαμβάνοντα Θεόν Λόγον, εὐχόμεθα εἰς πάντας ὑμᾶς εὐλογημένον τό Ἅγιον Δωδεκαήμερον, καλλίκαρπον δέ ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καί πλήρη θείων δωρημάτων τόν νέον ἐνιαυτόν τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμή καί προσκύνησις, νῦν καί ἀεί καί εἰς πάντας τούς αἰῶνας. Ἀμήν!

Χριστούγεννα 2025

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος

διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

1. Λουκ. β', 14.

2. Ματθ. α', 23.

3. Νικολάου Καβάσιλα, Περί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ΣΤ', PG 150, 660.

4. Πράξ. δ', 12.

5. Πρβλ. Α΄ Κορ. η΄, 1.

6. Ίωάν, η΄, 32.

7. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Κεφάλαια διάφορα θεολογικά τε καί οἰκονομικά, Ι, η΄, PG 90, 1181.

8. Ἐβρ. ιγ΄, 14.

9. Μήνυμα τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν Ὁρθόδοξο λαό καί κάθε ἄνθρωπο καλῆς θελήσεως, § 4.

10. Ἐφεσ. β΄, 14.

11. Ἐβρ. ιγ΄, 8.

12. Πρβλ. Λουκ. β΄, 10.